ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 11ης Σεπτεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-35/06,

Honig-Verband eV, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Hagenmeyer και T. Teufer, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους F. Erlbacher και B. Doherty,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1854/2005 της Επιτροπής, της 14ης Νοεμβρίου 2005, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 όσον αφορά την καταχώριση μιας ονομασίας στο «Μητρώο προστατευόμενων ονομασιών προέλευσης και προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων» [Miel de Provence (ΠΓΕ)] (ΕΕ L 297, σ. 3),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και V. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), τίθενται οι κανόνες κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων ορισμένων γεωργικών προϊόντων και ορισμένων τροφίμων.

2 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 2081/92, ως γεωγραφική ένδειξη ορίζεται η ονομασία μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε

εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, η οποία χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή και του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.

3 Η ονομασία ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου, για να καταχωριστεί ως προστατευόμενη ονομασία προέλευσης (ΠΟΠ) ή ως προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη (ΠΓΕ), πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις του κανονισμού 2081/92 και, ειδικότερα, να ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού. Από της καταχωρίσεώς της, η ονομασία προστατεύεται κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 13 και 14 του κανονισμού 2081/92.

4 Με τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92 καθορίζεται η διαδικασίας καταχωρίσεως, στο πλαίσιο της οποίας οποιαδήποτε ομάδα προσώπων, δηλαδή κάθε οργάνωση παραγωγών ή/και μεταποιητών τους οποίους αφορά το ίδιο γεωργικό προϊόν ή τρόφιμο, καθώς και, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, οποιοδήποτε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, δύναται να υποβάλει αίτηση καταχωρίσεως ΠΟΠ ή ΠΓΕ, για τα γεωργικά προϊόντα ή τα τρόφιμα που παράγει ή επιτυγχάνει και τα οποία προέρχονται από την καθορισμένη γεωγραφική περιοχή, στο κράτος μέλος εντός του οποίου βρίσκεται η εν λόγω γεωγραφική περιοχή. Το κράτος μέλος ελέγχει αν η αίτηση είναι δικαιολογημένη και τη διαβιβάζει την Επιτροπή, μαζί με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 4 προδιαγραφές (άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92).

5 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92, η Επιτροπή, εντός έξι μηνών, ελέγχει, με εξέταση κατά τους τύπους, εάν η αίτηση καταχώρισης περιλαμβάνει όλα τα προβλεπόμενα στο άρθρο 4 στοιχεία. Αν διαπιστώσει ότι η ονομασία πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* διάφορα στοιχεία σχετικά με τον αιτούντα ή το οικείο προϊόν (άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92). Αν δεν κοινοποιηθεί

στην Επιτροπή καμία ένσταση, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, η ονομασία καταχωρίζεται σε μητρώο που τηρεί η Επιτροπή και ονομάζεται «Μητρώο [ΠΟΠ] και [ΠΓΕ] » (άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92). Οι ονομασίες που καταχωρίζονται στο μητρώο δημοσιεύονται, εν συνεχεία, στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 6, παράγραφος 4, του κανονισμού 2081/92).

6 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 83, σ. 3), ορίζει:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβάλει ένσταση κατά της κατακύρωσης.

2. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μεριμνούν ώστε κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αίτησης. Επιπλέον, σύμφωνα με την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την πρόσβαση και άλλων ενδιαφερομένων που έχουν έννομο συμφέρον.

3. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, μπορεί να προβάλει ένσταση για την καταχώριση αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η αρμόδια αρχή λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών.

4. Για να είναι παραδεκτή, η ένσταση πρέπει:

— είτε να αποδεικνύει ότι δεν πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 2,

— είτε να αποδεικνύει ότι η καταχώριση προτεινόμενης ονομασίας θίγει την ύπαρξη μιας εξ ολοκλήρου ή εν μέρει ομώνυμης ονομασίας ή σήματος ή την ύπαρξη προϊόντων τα οποία διατίθενται νομίμως στην αγορά κατά την τελευταία πενταετία πριν τη δημοσίευση που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 2,

— είτε να προσδιορίζει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ο κοινός χαρακτήρας του ονόματος του οποίου ζητείται η καταχώριση.

5. Όταν μια ένσταση είναι παραδεκτή κατά την έννοια της παραγράφου 4, η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις εσωτερικές τους διαδικασίες, εντός προθεσμίας τριών μηνών:

α) εάν επιτευχθεί η συμφωνία αυτή, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που επέτρεψαν την επίτευξη της εν λόγω συμφωνίας καθώς και τη γνώμη του αιτούντος και του ενισταμένου. Εάν δεν τροποποιήθηκαν τα στοιχεία που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 5, η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 4. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή κινεί εκ νέου τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7,

β) εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 15, λαμβάνοντας υπόψη τις θεμιτές και

παραδοσιακές χρήσεις και τους πράγματι υφιστάμενους κινδύνους σύγχυσης. Εάν αποφασιστεί να γίνει η καταχώρηση, η Επιτροπή προβαίνει στη δημοσίευση σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 4.»

7 Οι ΠΟΠ και οι ΠΓΕ περιλαμβάνονται στο παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1996, για την εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο «μητρώο [ΠΟΠ) και [ΠΓΕ]» που προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/92 (ΕΕ L 327, σ. 11, όπως έχει επανειλημμένως τροποποιηθεί), σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92.

8 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 1854/2005 της Επιτροπής, της 14ης Νοεμβρίου 2005, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2400/96 (ΕΕ L 297, σ. 3, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), καταχωρίστηκε η ΠΓΕ «miel de Provence».

Ιστορικό της διαφοράς

9 Η προσφεύγουσα είναι ένωση της οποίας τα μέλη παράγουν και εμπορεύονται μέλι. Τα μέλη της προσφεύγουσας εμπορεύονται από δεκαετίες διάφορα μείγματα μελιού με την ονομασία «Honig aus der Provence» (miel de Provence).

10 Στις 30 Οκτωβρίου 2003, η Επιτροπή δημοσίευσε, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92, την αίτηση των γαλλικών αρχών περί καταχωρίσεως της ονομασίας «miel de Provence» (ΕΕ C 261, σ. 4). Σύμφωνα με τις προδιαγραφές στις οποίες στηρίζεται η αίτηση, όπως προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 2081/92, αποκλείεται, μεταξύ άλλων, η χρήση ηλίανθου.

11 Με έγγραφο που απέστειλε στις 29 Μαρτίου 2004 στην αρμόδια γερμανική αρχή Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (ομοσπονδιακή υπηρεσία γεωργίας και τροφίμων), η προσφεύγουσα αντιτάχθηκε στην καταχώριση της ονομασίας «miel de Provence».

12 Βάσει του εγγράφου αυτού, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με έγγραφο που απέστειλε στις 22 Απριλίου 2004 στην Επιτροπή, υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92, ένσταση κατά της καταχωρίσεως.

13 Με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 2005, η Επιτροπή ενημέρωσε τις γερμανικές αρχές ότι η ένσταση είναι παραδεκτή και τους ζήτησε να έρθουν σε επαφή με τις γαλλικές αρχές.

14 Η αρμόδια γαλλική αρχή, το υπουργείο γεωργίας, τροφίμων, αλιείας και αγροτικών περιοχών, με έγγραφο της 16ης Μαρτίου 2005, διατύπωσε την άποψή της επί της ενστάσεως των γερμανικών αρχών, εμμένοντας στην αίτηση καταχωρίσεως.

15 Με έγγραφο της 2ας Μαΐου 2005, η προσφεύγουσα απέστειλε στον αρμόδιο Γερμανό υπουργό παρατηρήσεις επί του ως άνω εγγράφου της 16ης Μαρτίου 2005. Το έγγραφο της 2ας Μαΐου 2005 διαβιβάστηκε από τις γερμανικές αρχές στην Επιτροπή στις 24 Μαΐου 2005, προκειμένου αυτή να διευκολυνθεί στην έκδοση της αποφάσεώς της.

16 Στις 14 Νοεμβρίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό, με τον οποίο η ονομασία «miel de Provence (ΠΓΕ)» περιελήφθη στο παράρτημα του κανονισμού 2400/96. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δημοσιεύθηκε στις 15 Νοεμβρίου 2005 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

18 Με χωριστό δικόγραφο που καταχωρίστηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Απριλίου 2006, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

19 Απαντώντας στην ένσταση αυτή, η προσφεύγουσα υπέβαλε έγγραφες παρατηρήσεις στις 16 Ιουνίου 2006.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου,

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

22 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος υποβάλει σχετικό αίτημα, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει επί του παραδεκτού, χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει επαρκώς ενημερωθεί από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας, προκειμένου να αποφανθεί επί του αιτήματος χωρίς προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι πράξη γενικής ισχύος, η κατάσταση της προσφεύγουσας, ως επαγγελματικής ενώσεως, δεν διαφέρει από εκείνη οποιουδήποτε άλλου προσώπου και η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλει έλλειψη αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.

24 Η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι οι κανονισμοί που εκδίδει για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης, σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό, εν προκειμένω τον κανονισμό 2081/92, αποτελούν πράξεις γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, οι οποίες εφαρμόζονται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1999, Τ-114/99, CSR Pampryl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3331, στο εξής: διάταξη CSR Pampryl, σκέψεις 42 και 43, της 30ής Ιανουαρίου 2001, Τ-215/00, La Conqueste κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-181, στο εξής: διάταξη La Conqueste, σκέψη 33, και της 6ης Ιουλίου 2004, Τ-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2097, σκέψη 55).

25 Η Επιτροπή υποστηρίζει, επίσης, ότι μια επαγγελματική ένωση, που έχει συσταθεί για την υπεράσπιση και εκπροσώπηση των συμφερόντων των μελών της, νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως σε τρεις μόνον περιπτώσεις. Η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί δύο μόνον από αυτές, δηλαδή την περίπτωση κατά την οποία μια διάταξη απονέμει ρητώς ορισμένα διαδικαστικά δικαιώματα στην ένωση, καθώς και την περίπτωση κατά την οποία η ένωση εκπροσωπεί συμφέροντα επιχειρήσεων οι οποίες επίσης νομιμοποιούνται ενεργητικώς.

26 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, η οποία παρατίθεται στη σκέψη 24 ανωτέρω, ο κανονισμός 2081/92 δεν παρέχει διαδικαστικές εγγυήσεις σε ιδιώτες ούτε, συνεπώς, σε επαγγελματικές ενώσεις. Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 προβλέπει μόνον τη δυνατότητα υποβολής ενστάσεως από κράτος μέλος, τα δε έγγραφα της προσφεύγουσας δεν συνιστούν υποβολή ενστάσεως, παρά το γεγονός ότι η αρμόδια γερμανική αρχή κάνει μνεία αυτών, ακόμη δε και αν η προσφεύγουσα τα είχε αποστείλει απευθείας στην Επιτροπή.

27 Δεύτερον, η Επιτροπή προβάλλει ότι ούτε τα μέλη της προσφεύγουσας διαθέτουν ενεργητική νομιμοποίηση. Η κατάστασή τους δεν διαφέρει από εκείνη άλλων παραγωγών ή διανομέων μελιού στην Κοινότητα και σε τρίτες χώρες, οι οποίοι

εμπορεύονται τα προϊόντα τους με την επίμαχη ονομασία («miel de Provence») και οι οποίοι δεν δικαιούνται πλέον να χρησιμοποιούν την προστατευόμενη δια της καταχωρίσεώς της ονομασία.

28 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το απαράδεκτο της προσφυγής δεν αίρεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί αποτελεσματικής ένδικης προστασίας. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου από της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937), η οποία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-6677), προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονισμού είναι παραδεκτή μόνον εφόσον θεμελιώνεται ατομικό συμφέρον του προσφεύγοντος.

29 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά.

30 Υποστηρίζει, πρώτον, ότι συνεργάστηκε στενά στη διαδικασία καταχωρίσεως της ονομασίας «miel de Provence», διότι είχε την πρωτοβουλία και μετέσχε στη συζήτηση στο πλαίσιο της διαδικασίας της ενστάσεως και του συμβιβασμού, και ότι αυτή η στενή συνεργασία στη διαδικασία εκδόσεως της εν λόγω κοινοτικής πράξεως αποδεικνύει το ατομικό συμφέρον της.

31 Η προσφεύγουσα προβάλλει, συναφώς, ότι η στενή συνεργασία της στη διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως προκύπτει, εν προκειμένω, από τον συγκεκριμένο τρόπο εξελίξεως της διαδικασίας επί της ενστάσεως. Τονίζει ότι η ένσταση κατά της καταχωρίσεως της ονομασίας «miel de Provence» δεν ασκήθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αλλά από την ίδια και ότι η εν λόγω ένσταση τύποις μόνο διαβιβάστηκε από το γερμανικό ομοσπονδιακό υπουργείο στην Επιτροπή. Η διαδικασία συμβιβασμού κινήθηκε αποκλειστικά λόγω δικών της ενεργειών και αυτό αρκεί, κατά την προσφεύγουσα, για να αναγνωριστεί ότι διαθέτει ενεργητική νομιμοποίηση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1985, σ. 849, και της 28ης Ιανουαρίου 1986,

169/84, Cofaz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391). Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι στη συζήτηση επί της ενστάσεως μετέσχε αποκλειστικά αυτή και προβάλλει, συναφώς, ότι στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού αναφέρεται ρητώς ότι ένσταση διαβιβάστηκε [communiquée στο γαλλικό κείμενο] από τις γερμανικές αρχές.

32 Δεύτερον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά, διότι θίγει τις διαδικαστικές εγγυήσεις που της αναγνωρίζει το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92. Προβάλλει, καταρχάς, ότι, δυνάμει του εν λόγω άρθρου, διαθέτει αυτοτελές διαδικαστικό δικαίωμα υποβολής ενστάσεως, ανεξάρτητο από το αντίστοιχο ειδικό δικαίωμα των κρατών μελών, και ότι άσκησε το δικαίωμα αυτό. Κατά την προσφεύγουσα, οι διαδικαστικοί κανόνες του κανονισμού 2081/92 προβλέπουν ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές παρέχουν οργανωτική μόνον υποστήριξη όσον αφορά την άσκηση του δικαιώματος υποβολής ενστάσεως από φυσικό ή νομικό πρόσωπο. Παρατηρεί, επίσης, ότι αυτό το αυτοτελές δικαίωμα υποβολής ενστάσεως διευκρινίστηκε και ενισχύθηκε με τις τροποποιήσεις που επέφερε ο κανονισμός (ΕΚ) 510/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2006, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 93, σ. 12), ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό 2081/92.

33 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή αναφέρει, στην όγδοη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι η απόφαση καταχωρίσεως στηρίχθηκε στο ότι δεν αποδείχθηκε επαρκώς ότι οι Γερμανοί παραγωγοί όντως θίγονται από οικονομικής απόψεως. Επομένως, η προσφεύγουσα διαθέτει διαδικαστικά δικαιώματα, τα οποία έχουν εν προκειμένω προσβληθεί.

34 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία που δίδει η Επιτροπή στη σχετική με το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 νομολογία. Η νομολογία αυτή δεν αντικρούει την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, διότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από αυτές επί των οποίων εκδόθηκαν οι διατάξεις La Conqueste και Alpenhain, καθώς και η διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, Τ-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-5337).

35 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι διαθέτει ενεργητική νομιμοποίηση, διότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά τα μέλη της, των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί.

36 Η προσφεύγουσα προβάλλει, συναφώς, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός θίγει την κατάσταση των μελών της ατομικά, λόγω των άμεσων επιπτώσεων της καταχωρίσεως της ονομασίας «miel de Provence» στην οικονομική κατάστασή τους. Τα μέλη της διακρίνονται, ως εκ τούτου, από το σύνολο των εν δυνάμει ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, διότι εμπορεύονται από πενταετίας τουλάχιστον τα προϊόντα τους στη Γερμανία με την ονομασία «Honig aus der Provence» (miel de Provence).

37 Τέταρτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ως εκ του περιεχομένου του, ισοδυναμεί με απόφαση απευθυντέα σε αυτήν. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός αυτός αποτελεί επίσης απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεώς της και, επομένως, την εξατομικεύει.

38 Πέμπτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά υπό το πρίσμα της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας. Υποστηρίζει ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προκαλέσει την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, χωρίς να παραβεί τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν διέθετε αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

39 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα. Κατά πάγια νομολογία,

το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στο αν η επίμαχη πράξη διαθέτει γενική ισχύ (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55).

40 Εν προκειμένω, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό διασφαλίζεται υπέρ της ονομασίας «miel de Provence» η προβλεπόμενη από τον κανονισμό 2081/92 προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού, ως γεωγραφική ένδειξη ορίζεται η ονομασία μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, η οποία χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή και του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.

41 Η απορρέουσα από την καταχώριση προστασία συνίσταται στο ότι χρήση της ονομασίας «miel de Provence» μπορούν να κάνουν μόνον οι παραγωγοί των οποίων τα προϊόντα πληρούν τις γεωγραφικές και ποιοτικές προδιαγραφές του μελιού Προβηγκίας. Όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν απευθύνεται σε συγκεκριμένους παράγοντες, όπως η προσφεύγουσα, αλλά αναγνωρίζει, υπέρ όλων των επιχειρήσεων των οποίων τα προϊόντα πληρούν τις συγκεκριμένες γεωγραφικές και ποιοτικές προδιαγραφές, το δικαίωμα να διαθέτουν τα προϊόντα αυτά με την εν λόγω ονομασία, στερώντας το δικαίωμα αυτό από εκείνες των οποίων τα προϊόντα δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές, που είναι κοινές για όλες τις επιχειρήσεις. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται τόσο στους παραγωγούς «miel de Provence» που δικαιούνται εκ του νόμου να χρησιμοποιούν την ονομασία αυτή, όσο και σε όσους —υφιστάμενους και μελλοντικούς (ενδεχομένως, μέχρι τη λήξη της μεταβατικής περιόδου του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού

2081/92)— δεν δικαιούνται να χρησιμοποιούν την εν λόγω ονομασία. Δεν αφορά μόνον τους παραγωγούς των κρατών μελών, αλλά παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι αγνώστου αριθμού παραγωγών από τρίτες χώρες, οι οποίοι εξάγουν ή θα εξάγουν «miel de Provence» στην Κοινότητα.

42 Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί μέτρο γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Εφαρμόζεται σε αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων κατά τρόπο αφηρημένο (βλ., κατά την έννοια αυτή, τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3533, σκέψη 51, της 26ης Μαρτίου 1999, Τ-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR και Confiserie du Tech κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-913, σκέψεις 27 έως 29, και την CSR Pampryl, σκέψεις 42 και 43).

43 Ωστόσο, δεν αποκλείεται μια διάταξη, η οποία λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της έχει κανονιστικό χαρακτήρα, να αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο. Τούτο συμβαίνει όταν το πρόσωπο αυτό θίγεται λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων του ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 223, απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorníu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψεις 19 και 20, και προπαρατεθείσες αποφάσεις Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 36, και Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 56).

44 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε επιχειρήματα προς στήριξη του ισχυρισμού της περί εξατομικεύσεως, από τα οποία, όμως, δεν προκύπτει κάποια ιδιαίτερη ιδιότητά της ή κάποια πραγματική κατάσταση που να τη χαρακτηρίζει και, επομένως, να την εξατομικεύει σε σχέση με άλλους θιγόμενους οικονομικούς παράγοντες.

45 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η προσφεύγουσα από τα διαδικαστικά δικαιώματά της, πρέπει, καταρχάς, να υπομνηστεί ότι ούτε η διαδικασία επεξεργασίας κανονιστικών πράξεων ούτε οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγομένων προσώπων, διότι τα συμφέροντα αυτών θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τα πολιτικά όργανα που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές (προπαρατεθείσα διάταξη Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 60, και διατάξεις CSR Pampryl, σκέψη 50, και La Conqueste, σκέψη 42). Κατά συνέπεια, ελλείψει ρητώς αναγνωρισμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 230 ΕΚ να παρέχεται σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι μετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, η δυνατότητα να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (προπαρατεθείσα διάταξη Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 68, και διατάξεις CSR Pampryl, σκέψη 50, και La Conqueste, σκέψη 42).

46 Επομένως, το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής πρέπει να εξεταστεί μόνον υπό το πρίσμα των διαδικαστικών εγγυήσεων που παρέχει ειδικώς στους ιδιώτες ο κανονισμός 2081/92 (βλ., κατ' αυτή την έννοια, τη διάταξη CSR Pampryl, σκέψη 51).

47 Πάντως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι διαδικαστικές εγγυήσεις που παρέχονται στους ιδιώτες στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από τον κανονισμό αυτό διαδικασίας ενστάσεως, τηρούνται με αποκλειστική ευθύνη των κρατών μελών και δεν ισχύουν έναντι της Επιτροπής.

48 Έτσι, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 αναγνωρίζει μόνον υπέρ των κρατών μελών το δικαίωμα υποβολής ενώπιον της Επιτροπής ενστάσεως κατά καταχωρίσεως. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού ένσταση κατά καταχωρίσεως μπορεί να υποβάλει οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό έχει έννομο συμφέρον, πλην όμως με την υποχρέωση να αποστείλει, προς τούτο, δεόντως αιτιολογημένη δήλωση στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους όπου κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η διάταξη αυτή δεν υποχρεώνει το οικείο κράτος μέλος να διαβιβάσει στην Επιτροπή τη δήλωση ενστάσεως, αλλά μόνο να λάβει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου η ένσταση να «ληφθεί υπόψη» εντός των τασσομένων προθεσμιών (διάταξη La Conqueste, σκέψη 45). Επίσης, κατά τη δέκατη τρίτη αιτιολογική

σκέψη του κανονισμού 2081/92, «η διαδικασία καταχώρισης πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του [...] στην Επιτροπή», η κοινοποίηση δε αυτή γίνεται «διά του κράτους μέλους». Καμία διάταξη του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη ένσταση κοινοποιηθείσα από οποιοδήποτε πρόσωπο, πλην των κρατών μελών. Τέλος, εφόσον η ένσταση κριθεί «παραδεκτή», κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2081/92, η παράγραφος 5 του ίδιου άρθρου ορίζει ότι η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, χωρίς να προβλέπει παρέμβαση ιδιωτών (διάταξη La Conqueste, σκέψη 45).

49 Επομένως, η προσφεύγουσα αλυσιτελώς προβάλλει το επιχείρημα ότι στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού αναφέρεται ρητώς ότι η ένσταση διαβιβάστηκε από τις γερμανικές αρχές, ώστε να αποδείξει ότι η Επιτροπή τη θεωρούσε αποκλειστικό συνομιλητή της. Όπως τονίστηκε στην προηγούμενη σκέψη, η Επιτροπή δεν επιτρέπεται να λαμβάνει υπόψη ένσταση ιδιώτη. Μόνον οι ενστάσεις των κρατών μελών είναι παραδεκτές. Η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού απλώς περιγράφει τη διαδικασία υποβολής ενστάσεως του κανονισμού 2081/1992 και, ως εκ τούτου, δεν αναγνωρίζει διαδικαστικό δικαίωμα στην προσφεύγουσα.

50 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η νομολογία που επικαλείται η Επιτροπή αφορά διαφορετική κατάσταση από την κρινόμενη εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η νομολογία αυτή ερμηνεύει το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, στο οποίο στηρίζεται η προσφεύγουσα, οπότε το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

51 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τον κανονισμό 510/2006, όπως έχει τροποποιηθεί, τονίζεται ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή και, κατά συνέπεια, δεν ασκεί επιρροή στην επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Σε κάθε περίπτωση, ο κανονισμός 510/2006 μπορεί να ερμηνευθεί και κατά την έννοια ότι αποκλείει την ύπαρξη τέτοιας διαδικαστικής εγγυήσεως στο σύστημα του κανονισμού 2081/92.

52 Πρέπει να προστεθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92, περί του δικαιώματος των ιδιωτών να υποβάλλουν ένσταση, διαφέρουν θεμελιωδώς από τις πολύ ειδικές που υφίστανται στον τομέα του ντάμπινγκ και των ενισχύσεων, οι οποίες επιφυλάσσουν σε ορισμένους οικονομικούς παράγοντες ιδιαίτερο ρόλο στο πλαίσιο των κοινοτικών διαδικασιών για την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ ή αντεπιδοτήσεων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, σκέψεις 16 και 25). Κατά συνέπεια, είναι αλυσιτελής, εν προκειμένω, τόσο η παραπομπή στην προπαρατεθείσα απόφαση Timex, με την οποία κηρύχθηκε παραδεκτή η προσφυγή που άσκησε για ζήτημα αντιντάμπινγκ ένας καταγγέλλων, επικαλούμενος τα δικαιώματα που παρέχει στους καταγγέλλοντες ο βασικός κανονισμός, την ενεργό συμμετοχή του στην προκαταρκτική έρευνα αντιντάμπινγκ, καθώς και το γεγονός ότι η επιβολή του δασμού αντιντάμπινγκ στηρίχθηκε στην κατάστασή του ατομικά, όσο και η παραπομπή στην προπαρατεθείσα απόφαση Cofaz, σχετικά με τις διαδικαστικές εγγυήσεις τις οποίες διαθέτουν οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις και οι οποίες τους επιτρέπουν να ζητούν από την Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων.

53 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν παρέχει συγκεκριμένες διαδικαστικές εγγυήσεις, σε κοινοτικό επίπεδο, υπέρ των ιδιωτών (διάταξη CSR Pampryl, σκέψη 55) και, επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τις εγγυήσεις αυτές.

54 Επίσης, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις στη δραστηριότητα των μελών της. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι μια κοινοτική πράξη γενικής ισχύος μπορεί να έχει διαφορετικές συνέπειες για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται δεν αρκεί για να τα εξατομικεύσει σε σχέση με τους λοιπούς εμπλεκόμενους παράγοντες, εφόσον, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, η πράξη αυτή εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένης καταστάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 66, και διάταξη La Conqueste, σκέψη 37).

55 Αντιθέτως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τις επιχειρήσεις μέλη της προσφεύγουσας μόνον ως παραγωγούς και εμπόρους μελιού οι οποίοι δεν πληρούν τις προϋποθέσεις χρήσεως της ΠΓΕ «miel de Provence». Επηρεάζονται, επομένως, εξίσου με

όλες τις άλλες επιχειρήσεις των οποίων τα προϊόντα, προελεύσεως όχι μόνο Γερμανίας, αλλά και άλλων κρατών μελών της Κοινότητας ή και τρίτων χωρών, επίσης δεν πληρούν τις προϋποθέσεις των επίμαχων κοινοτικών διατάξεων.

56 Το ότι τα μέλη της προσφεύγουσας εμπορεύονται από μακρού χρόνου τα προϊόντα τους με την ονομασία «Honig aus der Provence» δεν τους παρέχει συγκεκριμένο δικαίωμα που να τα εξατομικεύει. Η κατάσταση της προσφεύγουσας δεν διαφέρει, ως εκ τούτου, από αυτήν άλλων παραγωγών, οι οποίοι επίσης εμπορεύονται τα προϊόντα τους με την ονομασία «miel de Provence» και δεν επιτρέπεται πλέον να χρησιμοποιούν την ονομασία αυτή, η οποία προστατεύεται δια της καταχωρίσεώς της ως ΠΓΕ (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την προπαρατεθείσα διάταξη Alpenhain-Camembert-Werk κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 66, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, T-397/02, Arla Foods κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5365, σκέψη 58).

57 Το Δικαστήριο έχει ρητώς επιβεβαιώσει ότι το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως κανονισμού περί καταχωρίσεως ονομασίας προελεύσεως, η προσφεύγουσα βρίσκεται σε κατάσταση τέτοια που να υποχρεούται να προβεί σε προσαρμογές στη διάρθρωση της παραγωγής της, προκειμένου να πληροί τις προϋποθέσεις του κανονισμού αυτού, δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός την αφορά ατομικά κατά τρόπο ανάλογο μ' εκείνον του αποδέκτη μιας πράξεως (διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 2002, C-151/01 P, La Conqueste κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-1179, σκέψη 35).

58 Η λύση αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί λόγω του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος ουσιαστικά αποτελεί απόφαση απευθυντέα προς αυτήν, την αφορά ατομικά. Ως πράξη γενικής ισχύος, ο κανονισμός δεν μπορεί να εξομοιωθεί, εν προκειμένω, με απόφαση.

59 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η προσφεύγουσα από την επιταγή περί αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι ευθεία

προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον κοινοτικού δικαστηρίου δεν θα μπορούσε να ασκηθεί παραδεκτώς, ακόμη και αν ήταν δυνατόν να αποδειχθεί, κατόπιν συγκεκριμένου ελέγχου του δικαστηρίου αυτού, ότι οι εθνικοί δικονομικοί κανόνες δεν επιτρέπουν στον ιδιώτη να ασκήσει ένδικο βοήθημα, προκειμένου να αμφισβητήσει το κύρος της αμφισβητούμενης κοινοτικής πράξεως (διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2003, C-258/02 P, Bactria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-15105, σκέψη 58).

60 Επιπλέον, σχετικά με την επιβαλλόμενη από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ προϋπόθεση περί ατομικού συμφέροντος, το Δικαστήριο έχει ρητώς αποφανθεί ότι, ναι μεν η προϋπόθεση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα, η ερμηνεία όμως αυτή δεν μπορεί να καταλήξει στην κατάργηση της εν λόγω προϋποθέσεως, την οποία προβλέπει ρητώς η Συνθήκη, χωρίς τα κοινοτικά δικαστήρια να υπερβούν τις αρμοδιότητες που τους αναγνωρίζει η Συνθήκη. Επομένως, σε κάθε περίπτωση, αν δεν πληρούται η προϋπόθεση αυτή, κανένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονισμού (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψεις 37 και 44, και την απόφαση της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 P, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425, σκέψη 36).

61 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά την προσφεύγουσα ένωση γερμανών παραγωγών μελιού ατομικώς, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

62 Κατά τα προεκτεθέντα, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί μέτρο γενικής ισχύος και η προσφεύγουσα δεν θίγεται λόγω ιδιαίτερων ιδιοτήτων της ή λόγω καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, την εξατομικεύει, η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον είχε υποβληθεί σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, καθώς και σε αυτά της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και αυτά της Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 11 Σεπτεμβρίου 2007.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

E. Coulon — J. D. Cooke